

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **I. K.**, nar. X, státní příslušnost X
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. MV-50632-3/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ředitelství služby cizinecké police, Příjímací středisko cizinců Zastávka, rozhodnutím ze dne 4. 2. 2021, č. j. CPR-2616-19/ČJ-2021-931200-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po

kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let, neboť žalobce pobýval na území České republiky ode dne 17. 7. 2020 do 14. 1. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Nejprve uvádí výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný porušit – ten ovšem pro neprovázanost s konkrétními okolnostmi věci nepředstavuje žalobní body. Konkrétně pak namítá, že řízení o správním vyhoštění nemělo být vůbec zahájeno, neboť žalobce byl v době jeho zahájení v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Od projevu vůle cizince požádat o mezinárodní ochranu v České republice se na něj již podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevztahuje působnost tohoto zákona. To potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021 – 28.
3. Napadené rozhodnutí je v současné době nevykonatelné z důvodu vedení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Zákaz vstupu na území členských států EU na dobu 2 let je však pro žalobce nepředstavitelným a nepřiměřeným zásahem do rodinného života. Jeho matka žije v Norsku a žalobce má dítě v Polsku s běloruskou občankou. Jeho vycestování tak není možné dle §120a odst. 1 a § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na správní spis a obsah napadeného rozhodnutí. Uvádí, že zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval soukromým a rodinným životem žalobce a zjistil, že žalobce je svobodný, praceschopný, nemá zde žádné aktivity ani společenské vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem EU a nemá vůči němu vyživovací povinnost. Jeho přítelkyně – státní příslušnice Běloruské republiky – a ostatní rodinní příslušníci pobývají mimo území ČR, např. v Bělorusku žije jeho bratr a dědeček, s nimiž před vycestováním sdílel společnou domácnost. Dle žalovaného tedy napadené rozhodnutí nepředstavuje zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let*
 3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

8. Skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není v nynější věci sporná.
9. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 1. 2021 a řízení o správním vyhoštění s ním bylo zahájeno dne 22. 1. 2021.
10. Co se týče vztahu řízení o mezinárodní ochraně a řízení o správním vyhoštění, resp. možnosti zahájit a vést řízení o správním vyhoštění s osobou v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, krajskému soudu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021 – 28, z něhož plyne, že projeví-li cizinec vůli podat žádost o mezinárodní ochranu, nelze následně postupovat podle zákona o pobytu cizinců, a zahájit řízení o správním vyhoštění cizince, neboť podle § 2 písm. a) citovaného zákona se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, není-li stanoveno jinak.
11. Citovaný rozsudek ovšem vychází z nesprávného výkladu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, protože se uvedenou otázkou bude zabývat rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5 Azs 50/2021 – 26). V odkazovaném předkládacím usnesení pátý senát Nejvyššího správního soudu přehledně vysvětlil, že projev vůle podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nemá takové důsledky, jaké velmi zjednodušeně dovodil devátý senát. Dikce zákona není úplně přehledná, avšak i přesto je možnost současného vedení obou řízení zřejmá zejm. z návětí v § 119 ve spojení s § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců proto umožňuje aplikovat příslušná ustanovení o správním vyhoštění také na žadatele o mezinárodní ochranu, jemuž policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž zde hraje roli jakákoli časová souslednost – tedy to, zda řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno předtím, než cizinec projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu, nebo naopak.
12. Zákon vychází z toho, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá i cizinci žádajícímu o mezinárodní ochranu, ledaže by se jednalo o případ podle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jedná se o reflexi čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, v němž se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat nezákonný vstup nebo přítomnost uprchlíků na jejich území ani na ně uplatňovat jiná než nezbytná omezení po nezbytnou dobu. Nejvyšší správní soud se výkladu podmínek § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců velmi podrobně věnoval např. v rozsudcích ze dne 1. 8. 2013, č. j. 6 As 28/2013 – 38 a ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 213/2017 – 47. Pokud se konkrétní skutkové okolnosti případu pod tuto ochranu nevejdou, nic nebrání zahájení řízení a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jak tomu bylo i v nynějším případě. První žalobní námitka je proto nedůvodná.
13. Pokud jde o přiměřenost rozhodnutí, podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a*

intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

15. V nynějším případě žalobce ve správním řízení vypověděl, že je svobodný a děti nemá. Do ČR přicestoval z Běloruska dne 6. 3. 2020, od 13. 3. 2020 do 16. 6. 2020 pobýval u přítelkyně v Polsku, poté pobýval opět v ČR. V Bělorusku má žalobce mladšího bratra a dědečka, matka žalobce žije od roku 2012 v Norsku, v Norsku se žalobci nelíbí. K osobnímu a rodinnému životu žalobce dodal, že má pouze přítelkyni, která má běloruské občanství a žije v Polsku. Přítelkyně má 3 děti a žalobce má podezření, že je otcem jednoho z nich, potvrzeno to však nemá a neplatí alimony.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul tato zjištění a doplnil, že žalobce nemá v ČR žádné vazby a přítelkyně žalobce je běloruská občanka, ukončení pobytu žalobce proto není z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. S uvedeným posouzením se krajský soud ztotožňuje. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území EU natolik intenzivní vazby, že by jeho vyhoštění spolu se stanovením doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Tvrdit okolnosti stran svého rodinného života je přitom výhradně v dispozici žalobce. Z jeho výpovědi přitom vyplývá toliko tříměsíční pobyt u přítelkyně v Polsku a „podezření“ na otcovství jednoho z dětí přítelkyně, aniž by byl jejich vztah a jeho historie a perspektiva podrobněji popsán (na výchově dítěte se žalobce minimálně finančně a osobním kontaktem nijak nepodílí).
17. Zásada přiměřenosti v širším smyslu se v řízení o správním vyhoštění dále uplatňuje při stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 5 let. Správní orgány přitom zvolily dobu pod polovinou rozmezí (2 roky), a to zejména s ohledem na dlouhodobější nelegální pobyt (několik měsíců), kterého si žalobce byl vědom. Tyto závěry žalobce nijak nenapadá a také dle krajského soudu žalovaný ve svých úvahách nevybočil z mezí přípustného správního uvážení a stanovená doba odpovídá okolnostem nynější věci.
18. Případnými překážkami vycestování žalobce do Běloruska se správní orgány zabývaly a obstaraly závazné stanovisko, podle kterého je vycestování žalobce do Běloruska možné, neboť žalobce nikdy nebyl politicky aktivní a státní orgány Běloruska o něj před odjezdem nejevily žádný zájem. Tyto úvahy žalobce v žalobě nijak nenapadá.
19. Ani v souvislosti s agresí Ruské federace na území Ukrajiny nebylo zjištěno nic, co by odůvodňovalo tuto nově vzniklou situaci při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit. Krajskému soudu nejsou známy informace o tom, že by se ozbrojený konflikt přímo dotýkal území Běloruska, nebo že by všichni jeho občané již z důvodu přítomnosti na jeho území čelili nebezpečí dosahující intenzity vážné újmy.

V. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 18. května 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce